

23 : Materialisatie (3 p.)

De liftster van Abba-la-Romaine. ¹(Ardèche).

Onze bron is *D. Audinet, Les lieux de l'au-dela (Guide des fantômes, dames blanches et auto - stoppeuses évanescantes en France, Belgique et Suisse, Agnières, 1999, 59/63.*

Het goed gedocumenteerde werk heeft het over schimmen, witte vrouwen en verzwindende liftsters. Wij staan stil bij een merkwaardig geval van vervagende, liever: verzwindende, liftster. In de lente, ten tijde van de rosse maan, d.i. begin mei, kunnen automobilisten die de autoroute A6 in Montélimar verlaten om via la Nationale 102 de Ardèche te doorkruisen, soms een zeer bevreemdende ervaring doormaken.

Met name: de ontmoeting met een schimmige liftster die tot de taaisten in haar soort behoort: zij verschijnt niet als “witte vrouw” maar ingerijgd in een lederen kostuum van een motrijdster. De verschijning is niet nachtelijk maar doet zich altijd voor in de late namiddag voor zonsondergang. Deze liftster laat zich een goede dertig kilometer vervoeren. Het fenomeen werd ettelijke tientallen malen waargenomen waarbij het verloop een uiterst streng en planmatig schema vertoont.

Audinet geeft het verslag weer van de heer Regis F. woonachtig in Lyon, die het publiceerde in *Science et magie*. Deze beweert dat zijn verhaal kan nagegaan worden in de gendarmerie van Aubenas die omtrent de zich telkens weer voordoend verschijnsel goed geïnformeerd is. Ziehier.

“Als wiskundeleraar aan een lycéeum in Lyon ben ik nu precies niet zo bijgelovig”. Maar het overkwam hun in de lente van 1996. Ieder weekeinde rijdt hij met zijn echtgenote langs de autoroute A6 vanaf Lyon tot Montelimar.

Op een zaterdagavond verlieten wij zopas de autoroute, staken de Rhône over totdat in een bocht een liftster in lederen kostuum en met de helm van een motorrijdster onder de arm ons op schuchtere wijze teken gaf met de hand. Ik sta stil. Zij vraagt mij waarheen wij onderweg zijn. Ik zeg het haar. Dat lijkt haar te bevallen, waarop ik ze achteraan laten plaatsnemen.

Zo te zien een zeer mooie jonge vrouw, met een bleek, bijna wit gezicht. Niet zeer spraakzaam. Zo zie ik ze vluchtig in mijn achteruitkijkspiegel. Het

wordt avond. Hij steekt de lichten aan. Rijdt nogal snel. Op een gegeven ogenblik vraagt de passagierster mij: “Kunt hij een beetje vertragen, mijnheer, ik voel mij niet zo goed”. Hij vertraagt, ontstemd want hij rijdt niet graag ‘s nachts langs die kronkelende wegen met onduidelijke randen.

Tien minuten later, iets na Alba-la-Romaine, is zij daar weer met een klagende stem, bijna wit van kleur: “Mijnheer, ik smeed u, rij minder snel!” Ik vertraag nog, terwijl mijn vrouw die voelt dat ik vanbinnen kook, haar hand op mijn knie legt om mij te kalmeren. Aan dertig per uur rijden wij door Villeneuve om ietsje te versnellen bij het verlaten van het stadje. Maar - ik zweer het u - ik reed niet sneller dan vijftig of zestig per uur aangezien de weg zich niet tot de snelheidsoverschrijding leent.

Toch na een kwartier is mijn liftster daar weer stil klagend: “Om de liefde Gods, mijnheer, wil toch uw snelheid matigen! Ik voel mij echt onpasselijk! Zo niet ga ik ertoe verplicht zijn uit te stappen!” “Wat een zeurkous” zeg ik bij mezelf terwijl ik terugval op veertig per uur.

Plots hoor ik iets dat op een zucht gelijk, ik kijk om in mijn achteruitkijkspiegel en zie de liftster niet meer. Ik sta bruusk stil op de rand van de weg en kijk om: de zetel is leeg! Ik bekijk ontzet mijn vrouw die even verrast is als ik.

“Die kont is toch niet door de portière gesprongen? Zoiets zou men gehoord hebben!” Verrast en een beetje angstig al bij al, keer ik terug en rij traagjes tot aan het begin van Villeneuve-de-Berg. Wij komen weinig wagens tegen. Ik doorzoek aandachtig het aangezicht van de mensen in de wagens maar blijkbaar is onze onbekende dame er niet bij. Ook op de rand van de weg is zij niet! Ik maak rechtsomkeer en rij met volle lichten en zonder lawaai tot Aubenas. Ik sta stil bij de gendarmerie.

Twee mannen beluisteren zonder veel verwondering naar mijn bevreemdend, van de hak op de tak springend verhaal. Wanneer ik de beschrijving van het meisje beëindigd heb, schudden zij het hoofd, - glimlachend: “Ah, aldus één van hen in alle ernst - “gij zijt de derde dit jaar die “la larve” te zien krijgt. Sedert haar dodelijke moto - ongeluk drie jaar geleden op diezelfde weg, toont dat meisje zich iedere lente bij rosse maan”.

Toelichtingen. - Dit verhaal dat perfect gelijkt op talloze andere en waarvan er vele werden opgetekend op de gendarmerie van Aubenas, laat enkele interessante vaststellingen toe.

1. Het type “schimmige liftster”, ontstaan door de gewelddadige dood langs de weg sedert dertig jaar, beantwoordt volkomen aan wat men in vroeger tijden spookver-schijningen heette. Kort geschetst: Mensen die plots gestorven zijn en die regelmatig verschijnen rond de plaats waar ze stierven, terwijl zij daarbij zich perfect materialiseren (*opm.*: grofstoffelijk worden) zodat zij er toe in staat zijn te verzwinden zonder enig spoor na te laten en dit doorheen deuren en muren.

2. De schimmige liftster is volkomen en fysisch betastbaar en toont zich zo als een volledige materialisatie, in vlees en been (...).

3. De schimmige liftster lijkt niet te beseffen dat zij dood is. Vaak bij het naderen van de plek van haar dodelijk ongeluk - in het geval van Alba-la-Romaine is het zo - spreekt zij een onbehagen uit dat zij een niet nader kan uitleggen. Zij is dus - althans tijdelijk - ‘levend’. Zij kan de deuren van wagens openen.

4. De schimmige liftster verschijnt hetzij langdurig hetzij kortstondig. Dit laatste soms gedurende enkele minuten en over enkele honderden meters. Het geval van Alba-la-Romaine was totaal gematerialiseerd in een wagen over bijna dertig km gedurende bijna twintig minuten. Die duur - samen met de frequentie van haar verschijningen op dezelfde weg - is zeer zeldzaam.

5. De schimmige liftster misleidde twee personen. - Er is dus geen sprake van b.v. een epileptisch zien want zoiets doet zich enkel voor bij één persoon. Er is dus meer dan een individuele objectieve ervaring.

Opm. - In een inleidend gedeelte alsook in het hele boek met zijn paar honderd gevallen legt Audinot zeer sterk de nadruk op het dynamistische aspect.

Zo o.c.,29 ss. De ene spookverschijning geraakt niet verder dan een vluchtige schimmige verschijning terwijl de anderen zich tastbaar materialiseert. Ook meent de auteur dat met de jaren en de eeuwen de energie die de verschijningen mogelijk maakt, afneemt.

De auteur is zo zeker van zijn stuk dat hij, o.c., 63, iedere lezer die het geval van Alba-la Romaine wil toetsen, ertoe uitnodigt het wegtraject hierboven aangeduid te bezoeken “de eerste dagen van mei op een zaterdag, dit is de nationale 102 van Montéloromar naar Alba tot Villeneuve-de-Berg.